

3. søndag efter påske – 2. tekstrække

Nygårdskirken 26. april 2026, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 14, 1-11

Salmer: 408; 484; 249; 677, 217, v.1; 240

Kristus – giv os tro, giv os mod! Amen.

På en gåtur forleden mødte vi nogle naboer med deres lille barnebarn. Vi snakkede, og den lille slap farfars hånd og tullede lidt rundt. Og så tyede han tilbage til den trygge hånd – dvs. det blev så ikke farfars men Janniks hånd, han greb fat i! Set nede fra hans vinkel er alle bukseben og mandehænder nok temmelig ens! Han blev lidt betuttet og fandt den rigtige hånd – og farmor forklarede, at de også var ved at lære ham, at man skal passe på og ikke gå med hvem som helst! Også som voksne kan vi let komme til at følge de forkerte; også vores synsvinkel kan snyde os, så vi står bittesmå og betuttede midt i en skov af hænder, der både truer, lokker og lover. Hvilken hånd skal vi gribe til for hjælp? Hvem kan gøre os stærke, når vi er svage? Hvem kan give os mod, når vi er bange? Til alle verdens urolige hjerter siger Jesus: *Frygt ikke!* Når du frygter at du ikke kan finde vej – når du frygter at gå forkert og blive væk – så bliver *han* ikke væk: *Jeg er*

3. søndag efter påske – 2. tekstrække

altid hos dig, siger Jesus – for jeg er vejen under dine fødder! Og dér hvor jeg er, siger Jesus – dér er Gud, for vi er ét! Så du er på rette vej! Gud kender dig og kender meningen med dit liv: Hans plan er lagt for dig – og Jesus er den gode vej, der leder dig fremad!

Hvordan lyder det i dine ører - at Gud allerede har lagt en plan for dit liv? På den ene side lyder det skræmmende – for vi sætter det meget højt, at ethvert individ har sin frie ret til at bestemme selv. På den anden side er der en lettelse i at *slippe* for nogle svære valg og ikke mindst slippe for det uoverskuelige ansvar for konsekvenserne af vores valg. De unge i dag frygter at vælge forkert retning i livet og frygter omverdenens fordømmelse, hvis de begår fejl. Og vi med livserfaring, kender til at fortryde: Havde vi dog bare turdet lidt mere, mens vi kunne - eller turdet sige fra i tide – tænker vi måske. Hvordan finder vi mod, når alt er så truende og kaotisk i verden? Vi må sukke som Jesu venner Thomas og Filip: *Vi kan ikke finde ud af det selv!* Vi må have hjælp og beviser på, at vi er på rette vej; beviser på, at Gud ikke har glemt os – beviser på, at Gud virkelig *er* stærkere end døden og det onde! Og Jesus giver os det svar som han gav sine venner: *I har ikke brug for andre beviser end mig: Jesus!* Hvert

3. søndag efter påske – 2. tekstrække

nyt bevis vil bare kalde på ny tvivl – og dermed ny frygt. I vil have mere *mod* – men mod kommer ikke af beviser og styrke; mod kommer af *tro*! Tro på det I har set og hørt: At Jesus bringer mennesker tilgivelse, helbredelse og befrielse, og at det virker fordi det er selve Guds kærlighed Jesus deler ud til os! Modet kommer, når vi står ved vores sårbarhed og frygt og lytter efter Guds løfte om, at den plan, vi ikke kan styre selv, den er i gode hænder hos Ham! *Mod* er at være *nærværende* og arbejde for fred og glæde *her* hvor vi er – tro på og *gøre* det gode, selv om vi frygter, at det ikke er nok og ikke bliver regnet i verdens øjne. Blive *ved* med at være her for andre – i troen på at *Gud* er her for os. Nu og i al evighed. Det er Guds plan! Og hvis du ser dig om og er nærværende, kan du også få øje på den: At *regne* med Guds hjælp - det er det, der giver mod til at leve!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.